

9 - DEC. 1926

ANUL III. — No. 3.
1 DECEMBRIE 1926.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în românul necinstit și înstrăinat!“

ÎNFRĂȚIREA ROMÂNEASCA

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

CUPRINSUL:

I. Găvănescu : Avântul creator al spiritului național.
I. C. Cătuneanu : Presimțiri urâte.
Victor Medrea : Două comemorări (1 și 10 Decembrie).
Caius Bardoși : Viața studentească (III).
In loc de necrolog : Salvați sunteți codrii ai României !
Ion Șerb : Cazul dela Cernăuți.
Chestiunea Moșilor. (Comunicarea dlui deputat V. Pop).
Statistici (Jidanii în școlile, universitățile și orașele
României).
Informațiuni : Congresul dela Iași. — Sâmbăta zi de
repaus. — Liberalii și jidanii. — Monumentul
eroilor evrei. — Antisemitismul în Polonia. —
Se deșteaptă Rusia.

Un număr 12 Lei

Abonamentul 1 an 300 lei, 6 luni 150 lei

Redactor responsabil : Dr. LAZĂR ISAICU
Secretar de redacție : CAIUS BARDOȘI

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
CLUJ, STR. BOB No. 7.

TIPOGRAFIA „DACIA“
CLUJ, C. VICTORIEI 7.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Avântul creator al spiritului național

O întrebare se formulează involuntar în mintea oricărui observator.

Cum se face că războiul pentru întregirea neamului n-a scos la iveală nici-un poet mare care să cânte realizarea celor mai înalte aspirații naționale, așa cum ecoul sentimental al luptelor pentru ne-atârnare, dela 1877, a făcut să vibreze coardele inspirate ale lirei lui Vasile Alexandri.

Cu toată complexitatea vieții sufletești a unei națiuni, o coincidență aproape statornică se poate constata între unele fenomene, cari par a fi legate prin o lege. Avântul creator în artă coincide, de regulă, cu momentul istoric în care bate mai cu putere inima unui popor, sub imboldul ideii și a mândriei lui naționale. Și tot în aceeași clipă de avânt al sentimentului național se desfășoară și actele politice de seamă, cari îl exprimă și-l caracterizează în afară.

În studiul său *Nationalism et Internationolism* prof. Ramsay Muir face o interesantă observație, care se poate confirma prin cazuri analoge în toată istoria culturii omenеști. În Țările de Jos, în Olanda, după ce spiritul național s'a înfiripat din rezistența comună a mai multor provincii unite încontra tiraniei străine a Spaniei și după ce s-a constituit astfel în Europa o nouă națiune, plină de sentimentul mândriei și al încrederii în sine, s-a desfășurat în tot secolul al 17-lea, o mișcare de creație intelectuală remarcabilă.

Ba mișcarea aceasta s-a produs chiar în toiul luptelor, ca și în Anglia.

Nu vreau să urmăresc această lege în manifestările vieții altor popoare, de cultură veche sau modernă. Mă întorc la cazul istoriei noastre naționale. Și notez faptul netăgăduit că starea de spirit care a înlesnit avântul creator al spiritului național în epoca dela jumătatea veacului al 19-lea înainte, s-a plămădit sentimentul puternic, neplăburat de controversate al iubirii

necondiționate de țară și de neam.

„Unirea“ — pe atunci unirea „ceamică“, numai a Munteniei cu Moldova — o cereau cu entuziasm toate sufletele. Și bucuria îndepinirii ei n-a fost umbră de nici-o contradicție, n-a fost înveninată de nici o disonanță

Alexandri, spiritul reprezentativ al tendințelor epocii ar fi putut fi exponentul lor nu numai ca poet, dar și ca politic în sfera apropiată a Tronului.

Vigoarea națională, stimulul național al energiilor creatoare, își urcă obârșia înainte de 1850—60. Simțirea plină de entuziasm ce clocotea în inimile generației lui Tudor Vladimirescu și a lui Gheorghe Lazăr, și ere și-a găsit, pe atunci, expresia în formula: „Grecii în Grecia, România a Românilor“, isvora din conștiința dreptului natural absolut al neamului românesc de a fi stăpân în casa lui și de a se desvolta în voe, după legile firii sale. Sentimentul încrederii și al mândriei naționale străbătând mințile, le-a dat avântul creației.

Șirul întreg de spirite, Eliade-Rădulescu, Gr. Alexandrescu, Bolintineanu, Alexandri, Eminescu, formează un lanț strălucitor de aspirații ideale, a cărui primă verigă de lumină o găsim în starea de suflet eternizată de Văcărescu.

O, de-am putea redobândi
Și câte avem pierdute!

Atunci și acel corb sărman,
Iar acvilă s-ar face
Și or-ce Român ar fi Roman;
Mare 'n războiu și-n pace.

În acea perioadă fertilă a geniului poetic din naintede Marele Războiu, nici geniul politic nu se lăsa mai prejos. El găsea mijloace ingenioase să lupte, în împrejurări grele, încontra sugestiilor și presiunilor venite din afară, cari căutau să stânjenească aspirațiile vieții noastre naționale către unitate integrală și liberă desvoltare.

În Cameră s-a găsit o pleiadă

energică și hotărât de deputați, cari să combată proiectul încetățenirii averescane, așa cum îl împuneau forțele așa intereselor străine din afară. Și fruntași politici ca Ion Brătianu și Mih. Cogălniceanu știau să țină piept

Astăzi?

Desigur și astăzi se menține legea paralizantă dintre puterea creatoare și energia politicii naționale. Numai că linia ce-l reprezintă dese-nează o curbă coborătoare.

Sterilitatea avântului poetic stă în acord perfect cu scăderea geniului politic.

De o parte nici-o liră care să tremure inspirată de isdodirea celui mare vis al vieții naționale.

De cealaltă, nici o voce puternică de frunță care să exprime în parlamentul României Mari îngrijorarea națională în fața cerinței din afară de a primi în cetatea românească, cu drepturi egale pe tot poporul neasimilabil al lui Israel.

Două fapte istorice caracteristice, cari merg împreună, ca efectele aceleiași cauze.

Amândouă sunt condiționate de o slăbire a rezortului sufletului național.

Cauzele slăbiciunii? Le indică una situație istorică a neamului înăbușit de înghesuiala îndrăzneată a străinilor aruncați în casa lui de vijelia vremurilor lor atrași de îngăduința lui neprevăzătoare.

Se simte parcă apăsarea paralizantă a sugestiilor gândului dușmănos, ce bate, ca duhoarea unui respirații otrăvite, din sfera altor suflete străine, cu alte culturi, cu alte aspirații, cu alte idealuri naționale.

Când apărarea de coșmar asupra elasticității îngăduitoare ale caracterului nostru etnic va atinge limitele suportabile, un efort iredisibil vital, reclamat de instinctul conservării, impus de trebuința creației culturale și a unei demne afirmări în afară.

Nu se aude încă, din adâncimile cugetului național, pornind încet, înaintând treptat, mereu, întrebarea formidabilă:

Până când?

I. Găvănescu.

Presimțiri urâte

S'au împlinit 8 ani dela încetarea ostilităților prin armistițiul din 11 Noembrie 1918. Pentru ori-ce minte luminată, rezultatul care domină toate consecințele războiului mondial, deși nu se află înregistrat în nici un tratat de pace este întărirea nebănuită a puterii jidovești.

Fii lui Israel nu au stat în tranșee, dar au tras maximum de profit din sacrificiul Arieniilor din tranșee. Numai faptul, că neamuri se împuținează sângerând cu milioanele, pe când dintre Jidani nu pier nici unul la mie față de morții creștini, înseamnă că rasa semită, în atare proporție cruțată, a câștigat o enormă distanță în goana după avere și puterea ce s'a deschis în timpul și imediat după sfârșitul războiului.

Dovada acestei afirmații s'a făcut prin constatarea că îmbogățirea de războiu sunt în toate țările 80% Jidani; s'a făcut prin constatarea că Jidovimea de pe glob dictează astăzi în raporturile externe dintre popoare prin *presa mondială* care îi aparține, prin *finanța internațională* pe care o stăpânește, prin *Liga Națiunilor* care-i promovează admirabil interesele, ¹⁾ prin *organizația ocultă a francmasoneriei*, care toată e condusă de Jidani și jidoviți. Războiul nu a făcut de cât să desvolte la maximum și optimum pentru Jidani toate aceste forțe ale căror temelii fuseseră puse de mult, încă de la începutul secolului XIX.

Prin mânuirea lor dibace, lipsită de ori-ce scrupule, rasa lui Israel a prins toată lumea civilizată într-o plasă din ale cărei noduri inextricabile prada creștină se sbate fără a ști cum să iasă. Ast-fel se explică creșterea actuală pretutindeni a mișcării antisemite. Nici o altă considerație nu alimentează mai puternic curentul de cât îngrijorarea răscolită de amenințarea pericolului jidovesc. Pare că o fatalitate împinge manifestarea dominațiunii iudaice către extremul, la capătul căruia legea tainică a istoriei a așezat cel l'alt extrem, așa cum stinca tarpeia se

¹⁾ Cine are vre-o îndoială, să binevoiască a afla aprecierea Jidanului Lucian Wolf privitoare la Liga Națiunilor, fiind invitat a medita serios asupra următorului cuprins: „*Noi (Jidanii) avem cel mai mare interes la succesul Ligii. Ea este în armonie cu cele mai nobile și mai sfinte ale noastre tradiții. Ea prezintă pentru noi un interes și mai mare pentru-că asigură cea mai favorabilă soluție a chestiunii jidovești. De alt-fel viitorul Ligii este asigurat*“ cf. Roger Lambelin, *L'Imperialisme d'Israel*. Paris 1924. pag. VI.

începea cu înălțimile Caipitolului. În adevăr ne-a fost dat să asistăm la două evenimente istorice: la sângeroasa dominațiune tiranică și distrugătoare a Jidanilor în fostul Imperiu rusesc, și la reconstruirea patriei lor străbune în Palestine. Două fapte, pe cari nu le pot contesta nici acei oameni de rea credință, cari tăgăduesc exercițiul stăpânirii jidovești în lumea civilizată prin presă, prin finanță internațională, prin Liga Națiunilor și francmasonerie; aceste două fapte dovedesc nu numai rentabilitatea întreprinderii de subjugare a statelor creștine, demonstrată cu Rusia, dar mai ales scot în relief politica Jidanilor de a fi pus fundamentul influenței lor viitoare pe tot globul.

Când împărăția romană a distrus statul iudeu, a executat o politică cu consecințe binecuvântate pentru toată lumea, ce se împărțasea din bunurile culturii greco-latine: și anume a luat Jidanilor, cari erau răspândiți cu mult înainte de distrugerea Ierusalimului în tot basinul mării Mediterane, le-a luat punctul lor de sprijin, le-a suprimat puterea de reacim a căminului lor național; când în Noembrie 1917 Anglia prin lordul Balfour ¹⁾ le-a promis reclădirea căminului național în Palestina, politica britanică a comis o greșală, scuzabilă prin influența principiului naționalităților, care avea să refacă harta Europei, dar totuși o greșală de neiertat față de lumea civilizată pentru-că a redat punctul de reacim rasei celei mai acaparatoare

¹⁾ Iată textul scrisorii-document adresată de Balfour Jidanului Lord Rotschild, vicepreședinte al Federației sioniste engleze, din Noembrie 1917:

Scumpe lord Rotschild,

Am marea plăcere de a vă adresa din partea guvernului Majestății Sale, declarațiunea următoare simpatizând cu declarațiunile jidovești sioniste, declarație care fiin dsupusă cabinetului a fost aprobată de el.

Guvernul Majestății Sale privește favorabil stabilirea în Palestina a unui „Cămin Național“ pentru poporul jidovesc și va întrebuița toate eforturile sale pentru a înlesni realizarea acestui proiect, fiind bine înțeleasă că nimic nu se face care să poată aduce o atingere fie drepturilor civile și religioase a colectivităților nejidovești existând în Palestina fie drepturilor și statutului politic de cari Jidanii se bucură în ori-ce altă țară.

V'ași fi obligat de a aduce la cunoștința Federației sioniste aceasta declarație.】

Cu sinceritate al D-tale

Arthur James Balfour.

cf. Pierre Mignot, *Le probleme jui et le principe des nationalités* pag. 138.

înetată de dominațiune universală și de ură nestinsă față de ori-ce națiune creștină. Dacă din punctul de vedere național-jidovesc, Palestina, deschisă actualmente imigrației evreești, nu înseamnă rezolvirea soluțiunii, pentru-că nu poate cuprinde în cele mai favorabile condițiuni nici un sfert din Jidovimea de pe glob; din punct de vedere internațional inițiativa din 1917 a guvernului englez înseamnă potențarea unei forțe disolvante care tinde să surpe actuala organizație politică și socială a statelor creștine.

Faptul, ce-a nesocotit învățământul istoriei, s'a consumat; astăzi Jidovimea se ridică pretențios cu insolenta parvenitului, către culmile stăpânirii efective ca *națiune a parte*. Cine mai afirmă că Jidanul este un element asimilabil, sau cel puțin trecător întrebuițabil pentru interesele poporului care-i dă adăpost și prilej de îmbogățire, acela umblă cu ochii închiși prin lumea noastră post-belică. Cu asemenea speranțe deșarte au înșelat Jidanii pe mulți naivi înainte de 1914. Astăzi însă ei, prof.torii războiului, declară sus și tare că formează o națiune și deci nu se amestecă cu nimeni așa cum i-a învățat în școli rabinii, și cum se comunică însuși semitul Benard Lazare, în cartea lui intitulată „*L'Antisémitisme*“.¹⁾ Iată, domnule sociolog român care crezi din naivitate sau interes în asimilarea Jidanului, iată ce instrucții de purtare se dă Semitului modern, spre a ajunge în Palestina, nu evacuând celelalte țări, ci spre a fonda acolo pentru puterea iudaică, ajunsă actualmente la dominația lumii, un centru de gravitate indestructibil. Să auzim sfaturile rabinului: „*Nu cultiva solul strein; tu îl vei cultiva în curând pe al tău; nu te lega de nici un pământ, căci altfel vei fi necredincios amintirii patriei tale; nu te supune nici unui rege, căci tu nu ai drept stăpân, de cât pe domnul țării sfinte, pe Jehowah; nu te risipit în sânul națiunilor, căci vei compromite mântuirea ta și nu vei vedea lucind ziua învierii; păstrează-te astfel cum ai eșit din casa ta (a neamului tău); ora va sosi și tu vei revedea colinele străbunilor tăi și aceste coline vor fi atunci centrul lumii, al lumii care îți va fi supusă.*“

Accentele profetice ale sfaturilor rabinului s'au împlinit. Jidanii se pot întoarce în Palestina sub scutul

¹⁾ citat la pag. 23 de Roger Lambelin, în „*L'Imperialisme d'Israel*“ din 1924.

mandatului britanic; și acum, revăzând malurile Iordanului, de fapt stăpânesc din umbră toate guvernele statelor creștine. Intelctualii lor au ajuns la cunoștința clară că neamul lui Israel formează o națiune și înțeleg să lupte prin toate mijloacele culturale și politice spre a răspândi această stare de conștiință tot mai adânc în masele proletariatului evreu. Mijlocul politic și-l făuresc din prezența că în Țara Românească formează o minoritate și deci invoacă clausele tratatului de la Saint-Germain; printre feluritele mijloace culturale amintim diferitele reviste specifice jidovești în cari intelectualii lor nu se mai sfiesc a deștepta printre consăngeeni simțul deosebirei de rasă față de popoarele care-i găzduesc, și conștiința unei culturi proprii, pe care o scot în lumină arătând pe toți scriitorii și oamenii de știință, de rasă semită, pe toți bărbații politici jidani, pe toți artiștii și filantropii israeliți, cari joacă un rol ori cât de mic în societatea ariană de astăzi. Spre exemplu, spre a tezi conștiința superiorității de rasă și tot de o dată spre a demonstra neamului lor și restului lumii goimilor puterea lor, organul jidovesc „Judische Presszentrale Zürich” în numărul de 6 August 1926 publică portretul Jidanului Maurice Bokanowski, care actualmente funcționează ca Ministru de comerț în cabinetul prezidat de Poincaré. Pornind de la intenția de a covinge lumea, că ei au domesticit întru atât pe goimi, în cât i-a adus să facă reclamă instituțiilor lor de cultură, „La Revue Juive” No. 2 din 15 Martie 1925 reproduce mesajile pline de entuziasm și adulațiune ale câtorva personalități culturale din Franța, Jidani ori jidoviți, trimise cu ocazia deschiderii Universității din Ierusalim: citim numele a doi foști prim-Miniștri francezi actualmente Miniștri în cabinetul Poincaré și anume: Edouard Heriot și Painlevé; cetim numele lui Albert Thomas și Charles Gide, cari probabil au sânge semit, și a Jidanului pur sânge, ajuns un factor politic important în Franța spre nenorocirea ei, a lui Leon Blum, care spune: *L'inauguration de l'Université Hébraïque touche doublement mon coeur juif et français*“.

Ați auzit Domnilor sociologi români: sau „coeur juif et français”! Vă rugăm, noi cei dela Liga Apărării Naționale Creștine, să ne explicați și nouă această dublă calitate!

Când Jidanii se apropie cu pași grăbiți și sgomotoși către culmea puterii și când în lupta lor pentru a atinge dominația universală sunt serviți chiar de goimi, și nu dintre cei incapabili, ar trebui ca fii poporului ales să plutească în cea mai trandafirică mulțumire, și totuși presimțiri triste le muncesc sufletul. Aici e punctul tragic, din care nu este exclus să isbucnească trăsnetul unei catastrofe.

Cine urmărește mișcările oficiale, — cele oculte mult mai numeroase și mai complicate nu li se pot controla, — dar cel puțin cine urmărește cu atenție mișcările șefilor sioniști constată la acești Jidani grija permanentă de a obține, la felurite prilejuri, de la guvernății creștini asigurarea călduroasă că ei nu sunt antisemiți. Li stăpânește o obsesiune: o frică neînțeleasă, pornită din adâncurile subconștientului de rasă, că mișcarea naționalistă și creștină să nuse împânzească generală, profundă și irezistibilă contra lor, contra potențailor momentului de față. Se simte în rândurile ce scriu în *Antologie juive*“ în „*Revue juive*“, în „*Judische Presszentrale Zürich*“ că muncește nevoia sufletescă să se încurajeze între ei, că lucrurile vor merge bine și în viitor, antisemitismul este în scădere, că cutare ministru, diplomat, șef de stat, căpetenie culturală, bisericească sau ori-ce alt deținător de prestigiu ori putere creștinească i-a asigurat pe ei, că va pune în mișcare toată influența și fața statului spre a-i păzi în stăpânirea bunurilor acaparate în dauna noastră mai ales prin faptul și consecințele economice ale răboiului. Această stare psihologică este interesantă și nu este lipsită de un anumit temei, scos din fapte și aprecieri ce nu se pot pur și simplu desprețui. Jidanul parvenit, îngâmfat lipsit de ori-ce simț politic, poate trece ușor peste unele simptome îngrijitoare; dar consăngeanul său experimentat, învățat să lămurească dintr'o situație actuală infectoare elementul imprudeabil, din care se poate zămislî catastrofa de mâine, acest Semit nu mai doarme liniștit; și ceia ce rămâne caracteristic este că neliniștea frunțașului se comunică tainic, ca un curent electric întregii masse a Jidovimei de pe glob.

Jidanul conducător în nația lui, nu poate ignora ceia ce se petrece în lume. De sigur că va fi citit spre exemplu, cartea cunoscutului publicist și profesor universitar de

la Edinburg, a lui Charles Sarolea apărută în 1924 sub titlul: „Ce am văzut în Rusia sovietică”; desigur că va fi cugetat cu amărăciune la eventualitățile ce pot cădea peste trupul rasei lui locuitoare în Rusia și mai ales nu a putut să oprească răspândirea acestui studiu, despre care cardinalul Mercier, vajnicul apărător al Belgiei martirizate de germani, s'a pronunțat în cuvinte elogioase apreciind pătrunderea extraordinară a autorului. Așa încât, concluziile lui Sorolea vor fi făcut pusturi în multe suflete jidovești, vor fi trezit îngrijorarea pentru ziua de mâine, mai ales că la fixarea impresionantă, sguduitoare a concluziilor, ce le reproducem mai jos, a aruncat un cuvânt de tragică desnădejde tipul cel mai reprezentativ, în bine, al rasei Jidovesti, omul de o înaltă cultură, de o rară capacitate, spiritul organizator cu vederi largi, cari a fost Valter Rathenau. Iată observațiile și concluziile lui Sorolea, unuia din cei mai apreciați publiciști politici din Europa, a sa cum le poate citi ori ce om politic român în cartea mai sus menționată, capitolul XV intitulat „Bolșevismul și Jidanii“.

„Ar fi zadarnic să negăm rolul predominant al Jidanilor în revoluția mondială. Ne rămâne pur și simplu să acceptăm realitatea brutală și să admitem că, într'o lagă măsură, revoluția bolșevică a fost organizată decătore indivizi de rasă jidovească. Mai este un al doilea fapt, nu mai puțin impresionant, de care trebuie ținut seamă și anume: ~~ac~~atele comise de acești indivizi de rasă israelită au deșteptat în sufletul poporului rus o sete de răsbunare, care va putea, într'un viitor apropiat să amenințe cu represaliile teribile milioane de Jidani nevinoși. Aud încă răsunându-mi în urechi profeția lugubră ce mi-a făcut, acum trei ani, Jidanul cel mai ilustru al Germaniei, care a căzut el însuși victimă a fanatismului antisemit. Intr'o seară, după o lungă discuție cu Dl Rathenau, l'am întrebat care ar fi după el sfârșitul tragediei ruse. Mi-a răspuns că nu vedea de cât un sfârșit: progromul cel mai înspăimântător, care va fi avut loc vre-o dată în istoria raset jidovești.

Ori-cine și-a dat osteneala să studieze chestiunea rusă pe loc, — având la îndemână cele mai bune izvoare, și fără idei preconcepute, va trebui să recunoască că Jidanii au jucat un rol de prima importanță în revoluția bolșevică și că continuă să joa-

ce acest rol în guvernul sovietic. În ce mă privește sunt gata să admit că conducătorii jidani nu formează de cât o infimă minoritate, după cum guvernarea britanică ai Indiei nu constituie nici ei de cât o infimă minoritate față de masa indigenă. Dar nu este mai puțin adevărat că acești conducători jidani sunt stăpînii Rusiei, după-cum cei 1500 funcționari britanici sunt stăpînii Indiei. A tăgădui acest adevăr, ar însemna pentru cine a călătorit în Rusia, a răsturna constatările propriilor sale simțuri.

Când constatați că conducătorii tuturor celorlalte revoluții comuniste la Budapesta ca și în Bavaria au fost în mod invariabil israeliți, ești forțat să ajungi la concluzia că protagoniștii dramei bolșevice au fost jidani.

Și nu numai indivizi din rasa jidovească au jucat un rol foarte important în începuturile și dezvoltarea Revoluției bolșevice, dar tot ei au participat în mod preponderent la unele din cele mai teribile crime ale acestei Revoluții. În analele terorismului rus cinci nume se desprind de cele l'alte într'o sinistru izolare: al lui Swerdlow (Jidan), arhiteristul Moscovei; al lui Ianke Lurowski (Jidan) monstrul care în pivnița casei lui Ipatier, la Ecaterinenburg, a împușcat pe cei 12 membri ai familiei imperiale ruse în care intră și cele 4 fete ale țarului; numele lui Moise Urytki (Jidan) cel d'întâi călău-șef al Ceke-i, Bela Kuhu (Jidan) măcelarul Budapestei și al Crimeii; Djerdjinski (polonez) marele inchișitor al Ceke-i trasformată astăzi. Din aceste cinci nume, nici unul nu este rus; unul este polonez celelalte patru sunt jidoveși.

În concluzie profesorul universitar de la Edinburg scrie următoarele (pag. 180): „Rezultatul a fost o recrudescență alarmantă a sentimentului antisemit. Astăzi acest sentiment este aproape singurul, care unește pe Rușii tuturor claselor și tuturor partidelor. 1. Țăranii urăsc pe Jidan, pentru că îl fac responsabil de ruina agriculturii ruse. 2. Biserica vede în Jidani pe campionii ateismului oficial. 3. Aristocrația vede în Jidani pe instigatorii exceselor comise de țărani, pe tănuitorii de obiecte furate pe principalii profitari și autori ai spoliiațiunii generale. 4. Socialiștii chiar dându-și seama că Revoluția a dat un lamentabil fatiment, acuză pe Jidani de acest insucces. 5. Chiar în rândurile partidului comunist, ale birocrăției roșii, ale armatei roșii, antisemitismul se ridică amenințător

Și când va veni ziua judecării, cei mai răi dușmani ai Jidanilor se vor recruta dintre bolșevicii ruși. Ei se vor ridica în calitate de acuzaatori publici: ei se vor strădui să în-lature mânia poporului, din cauza propriilor lor crime, îndreptând această mânie contra Jidanilor.

„Stând de vorbă, din întâmplare, cu un om de pe stradă, călătorul strein se va convinge ușor de intensitatea acestui antisemitism pasionat și general. Se găsesc chiar persoane culte, cu sentimente umane și creștinești, cari îți repetă neîncetat că condiția esențială a unei renașteri ruse este exterminarea totală a rasei jidovești: bărbați femei și copii. Când protestam cu oroare contra acestor sentimente monstruoase, amicii mei îmi opuneau cu răceală aceleași argumente pe cari le invocau asasinii scelerati (Jidani) ai familiei Țarului: dacă ne-am înțura de viața femeilor și copiilor jidani, totul va trebui să înceapă d'acapo în generația viitoare; extirpând în mod radical, odată pentru totdeauna, cancerul jidovesc de pe corpul politic rusesc, este singurul mijloc de a garanta siguranța Rusiei“.

„Febra bolșevică se va consuma de la sine; dar pe măsură ce va descrește bolșevismul, este de temut că fanatismul antisemit crește. Semnele premergătoare ale acestei recrudescenți amenințătoare se constată în toată Europa centrală“.

Având în vedere eventualitățile mai sus exprimate, înțelegi Domnule cititor, pentru ce „Liga Drepturilor Omului“, jidovească ori profund jidovită, a întreprins o acțiune de a pune sub protecția Ligii Națiunilor pe toți viitorii refugiați politici? Înțelegi, Domnule cititor, că acești viitori refugiați politici se vor prezenta în puzderia celor cinci milioane de Jidani, cari au făcut pe cetățenii ruși în timpul Raiului bolșevic, iar la sfârșitul apropiat al regimului vor

căuta să treacă în grabă granițele, invadând ca emigranți politici în Polonia și România. La a această probabilitate, s'a gândit un Jidan, ce astăzi se mai împănază cu titlul de cetățean rus, când a propus la „Congresul internațional al Ligilor pentru drepturile omului“ ținut la Bruxelles în 28 Iunie 1926, Liga Națiunilor să invite statele membre și ne-membre să convină asupra unui anjament, care să aibă de scop:

„a) Substituirea, în favoarea emigranților politici, a protecțiunii Societății Națiunilor aceleia a guvernului național:

„b) Numirea în diferit țări, de reprezentanți ai Societății Națiunilor, cu însărcinarea de a aduce emigranților politici serviciile pe cari le aduc de obicei consulii (eliberarea de pașapoarte, de acte de identitate, de legalizări de iscălituri etc.)

„c) Recunoașterea că emigranții politici nu pot fi expulsați în afară de cazul că atentează la siguranța țării unde s'a așezat și că în nici un caz nu pot fi extradați guvernului țării căreia au aparținut“.

Documentul este luat din ziarul profund jidovit „Adevărul“ din 6 Iulie 1926, care sub următoarea formulă de o hipocrizie curat iudaică, ridică pe beneficiarii regimului, dictat României și Poloniei, în cazul unui masacr al Jidanilor din Rusia, mântuită de bolșevism. Dispoziția privește pe aceia „pe cari excesele despotismului reacționar — provocătoare fără umbră de îndoială, de războaie civile și masacre — îi va face și în viitor să-și ia lumea în cap“.

Iată cum Jidovimea de pe glob, prin reprezentanții ei, caută să preîntîmpine, cu ajutorul Ligii Națiunilor, lovitura meritată a destinului, a cărei tristă presimțire a purtat-o în suflet Iudeul Rahenau.

I. C. Cătuneanu

Două comemorări: 1 și 10 Decembrie

Se împlinesc opt ani dela data când într'un admirabil elan de entuziasm, se dărau sub pasul cadentă al dorobanțului român, odată pentru totdeauna barierele Carpaților.

În fulger de oțete veneau eroii dela Oituz și Mărășești să sfarme temnițele opresiunilor noastre și să frângă lanțurile robiei milenare, impuse unor scumpi frați de vitregia vremii.

Pasărea habsburgică ce sfășia adânc în trupul românismului arde-

lean expiase plătindu-și păcatele de a fi înfrățit în tranșea blăstămată Moțul sau Crișanul cu un sânt ideal, alături de străinul ce n'avea nimic de împlinit.

În vechea cetate a lui Mihaiu-Viteazul, la Alba-Iulia, în rugă fierbinte, din umbra altarelor singura mângâiere în timpuri de restricte se înălțau spre cel Etern, într'o singură dar vibrantă voce, cântecele de slavă ale celor reînțorși prin puterea propriei cerești și a vitejei soldatului

purtător de biruință, la sânul mamei străbune.

1 Decembrie 1918 e serbarea triumfului unui crez, ce prin puterea lui creatoare a ținut veșnic aprinsă scânteia redeșteptării ardelenice.

Ea consfințește prin hotărârea unanimă și autodeterminată a celor din Dacia superioară, unirea sufletească indestructibilă a urmașilor „Romei și ai Sarmisegetuzei” de pretutindenii.

Voința destinului se împlinise. Ziua măreață în care bătrânii niși de povara anilor petrecuți sub robie unguiească și tineretul speranța de mâine, vărsau lacrimi de bucurie nu se va șterge deapaururi din mintea noastră. — Ea fusese pregătită prin jertfe pe cari istoria Ardealului n'a precupețit să le treacă în nemuritoarele-i pagini.

O cruce presărată ici și colo și sunt multe, pe cuprinsul fostei dar spulberatei de mânia Celui de Sus monarhii, arată trecătorului grăbitcă aci odihnește unul din acei ce a fost simbol de jefă în lupte pentru revendicarea unor sacre drepturi.

Înaintașii noștrii, adevărați pregătitori ai celui mai curat praznic sufletesc în care cugetul nostru purificat de grija josnică a patimei aducă mulțumiri celui Atotputinte; nu puteau sau mai bine zis nu vroiau să creadă că epigonii de azi ai Ardealului veșnic hărțuit de dominația străină, vor batjocorii scumpa lor amintire.

Gânditu-s'au vreodată un George Pop de Băsești sau un Vasile Lucaciu ce zac azi în morminte, loc de închinare pentru noi că acei ce odinioară stăteau pe parapete dârz și răspundeau lui Tisza cu cerbicie, își vor pleca grumazii în fața atotputerniciei lui Artistic Blank?

Tresar în cripta dela Rășinar și Tebea Avram Iancu și Șaguna când de sus sub privirile lor strănepoții învârt hora înfrăției politice peste cadavrele încă neputrezite ale martirilor neamului, pe care Stere le profanase cu cuvântu-i ticăloșit.

Ce-au făcut epigonii? Politica neamului?

Nu, ci a desbinării dintre frați.

Și când după opt ani aceasta este trista realitate, noi putem s'o spunem verde și lămurit: „Nu lor pretinse figuri determinante în viața politică a Ardealului de eri li-se datorește *Alba-Iulia* și refuzul categoric de înjghebare în ideea de stat maghiar, ci acelei admirabile solidarități a țărăniei ardelenice. De țaria ei ca

de un neînfrânt zăgaz, s'a isbit politica de maghiarizare a unui Appony.

Iobagul ce săruta jărâna fierbinte a solului ardelenesc, plămădită cu sângele și lacrămile lui este *pionul adevărat* și cu necontestate merite al „*Unirii într'un singur trup*” a tuturor Românilor, sub sceptrul celui mai glorios dintre Voevozi. Și când nestimata Ardealului împodobește începând cu 1 Decembrie 1918 coroana M. S. Regelui Ferdinand I, visul milenar se îndeplinise.

Nu politica ce desbină, ci dragostea de frate și dorința de completă realizare a visului străvechiu au determinat: actul în veci neuitat dela 1 Decembrie 1918.

Dorința șoptită tremurător pe buzele soldatului român ce-i dădea obștescul sfârșit sub un steag străin se întrupase aveau.

Ca în vis trecură patru ani.

Cimentarea sufletească întârzie din motive prea bine cunoscute.

Tineretul naționalist-creștin își asumă grea sarcină să arunce puntea de aur între două generații și începutul îl face la 10 Decembrie 1922.

E ziua în care am pus piatra de hotar între două vieți.

E ziua în care se reliefează o ideologie nouă grefată pe o acțiune practică.

Am lăsat la o parte inactivitatea și nepăsarea urmând calea sbuciumului sufletesc.

Plecăm la o luptă mare începând cu această dată, formulându-ne un mănunchiu de principii, călăuzite de „ideia națională”. Mișcarea noastră neavându-și substratul într'o revendicare materială, ci fiind expresiunea unei idei, frământarea de 4 ani a studenției creștine, pune în evidență o trăsătură sufletească a unei întregi generații dezinteresate, caracter determinant de împrejurări sociale precise (Vezi: revista „*Conștiința Națională*” No. 9-7 din Sept. 1926).

Din acest punct de vedere trebuie privită lupta studențească, ideologia și linia ei de conduită. Plecând de la constatarea pericolului jidovesc și dela imperativul înlăturării lui, *studențimea și-a făcut din antisemitism un crez, o dogmă.*

Numărul jidanilor din țară, raportul acestora la populația totală a țării, disproporția dintre acest coeficient și coeficientul similar al altor țări, conștiința nepregătirii economice a poporului nostru, venit brusc în contact cu o populație cu o deprindere comercială și cămătărească de trei ori milenară, rolul evreilor în

economie, publicistică, politică și bursa noastră — într'un cuvânt toate particularitățile cu care se prezintă problema evreiască în țara noastră, au impresionat viu studențimea, dându-i o țință de luptă, un program de acțiune, o dogmă de călăuzire. Pentru studențime, ca și pentru toți cei orientați asupra situației noastre politice și sociale și cari pot judeca clar și vorbi sincer, jidovimea apare ca problema cea mai importantă a vieții noastre sociale, de a cărei soluționare depinde însăși existența națiunii și statului român.

Antisemitismul nostru, clădit pe realități sociale incontestabile, sprijinite pe statistici și fapte riguroase, nu avea nimic din elementele fictive și abstracte ale unei doctrine. Noi porneam dela realități pe care le constatam și interpretam, ca apoi să conchidem, conduși și constrânși de masa faptelor acumulate.

Odată convigerea formată, pericolul evreiesc dovedit, necesitatea înlăturării lui inexorabilă, antisemitismul a fanatizat întreaga masă studențească făcând-o să lunece în excese regretabile firește — în primul rând prin iluzorica lor eficacitate.

Și astfel, antisemitismul a devenit dogma, **Religia** noastră. (Vezi: „*Conștiința Națională*” articol din No. 6-7 Sept. 1926).

Acestea au fost considerentele ce au precipitat în fapte gândului și a simțirii ziua de 10 Decembrie 1922. În această s'a dat semnalul luptei ce trebuie să aducă biruința crezului nostru naționalist și dă care va înfăptui nu peste mult: *România Românilor*. Agitația noastră corespunzând unei situații reale și juste înfățișate a câștigat aderenți în afara Universităților și s'a transformat într'o mișcare naționalistă.

Soluția problemei ce ne agita era formulată în două mântuitoare cuvinte: *numerus clausus*.

Asistăm de atunci la o desfășurare inempuizabilă de forțe noi, care răspândind în toate părțile crezul ce le anima și sprijinite de curente favorabile din opinia publică, amenință că împreună, să provoace o mișcare generală ce ar fi adus în mod natural: *transformări radicale*.

De atunci studențimea și-a păstrat o atitudine independentă, a apărut ca o unitate de sine stătătoare, neînglobată nici unei mișcări politice cu caracter de partid.

Independența noastră față de diversele manifestări, practice ale partidelor își aveau explicația în carac-

terele inerente vârstei.

Grăuntele de idealism ce adăposteam în suflete, ne îndepărta spontan și hotărât, de atmosfera viciată a politicii de compromisuni. Suntem și azi aceiași, nu putem fi spectatori pasivi și indiferenți însă ai vieții noastre sociale, dar nu ne vom îngloba nici unui partid.

Au trecut patru ani de sbucium, dar mărturisim același crez.

Fanatic pătrunși de ideile sfinte ce ne călăuzesc, vom rămâne independenți în mijlocul frământărilor publice, convinși că nu dela „partide“ clădite pe ambiții, interese proprii și veleități se poate aștepta o îndreptare a lucrurilor, ci numai dela acțiunea conștientă, bine țintită și statornică, a oamenilor de convingeri din țara asta.

Au trecut deci patru ani. În crezul nostru această sărbătoare cu proporții simbolice și o lume îi admiră măreția.

Și dacă toată suflarea studențească își privește cu evlavie ziua ei de 10 Decembrie 1922, românii de pretutindeni atunci când vor fi convinși de puterea creatoare a ideii naționale ce ne călăuzește vor porni împreună cu noi la luptă pentru salvarea națiunii și îndepărtarea pericolului jidovesc, o veșnică amenințare a intereselor noastre vitale și de cari depinde existența sau inexistența ființei noastre etnice.

Acum o concluzie:

Sărbătorim aproape simultan două

zile de biruință ce se încrestează adânc pe răbojul hărțuitorilor cu dușmanii și cari se pierd în negura vremii.

Generația dela Alba-Iulia trebuie să înțeleagă odată că politica ei de căpătuială nu se poate împăca cu politica neamului, ce noi preconizăm.

Trebuie să se termine odată cu oratoria de răspânti și cu promisiunile îmbrăcate în haina fadă a demagogiei.

Acum când sărbătorim din nou aceste două binemeritate biruințe, credem că a sosit timpul ca toți să purcedem la combaterea pericolului ce amenință să ne sugrume în scurt timp. Noi ne cunoaștem drumul, îl vom urma cu orice sacrificii.

1 Decembrie 1918 este sfârșitul unui capitol dureros de istorie pentru Ardeal și cei ce au participat efectiv la desfășurarea lui trebuie să lucreze azi intens pentru remedierea trecutului.

10 Decembrie 1922 marchează începutul unui eveniment istoric determinant și cei oțeliți în luptă au datoria să vină alături de noi, să ne călăuzească pașii, întru preîntâmpinarea răului, dacă vor ca patria să le fie recunoscătoare.

Cât pentru noi începem cu nădejdea în Cel de Sus cel de al V-lea an de luptă pentru Hristos, Rege și Națiune!

Victor Medrea.

Viața studențească

III

După ce, până acum, nu am făcut altceva decât am schițat, în câteva linii fugare, sistemele de organizații studențești, streine și indigene. — rămâne acum să arătăm defectele organizațiilor noastre naționale și să propunem câteva corective, menite să asaneze o situație, a cărei schimbare grabnică și radicală se impune în mod impetuos.

Înainte de toate: defectele! Lucrul pare ușor de demonstrat, cu toate că rădăcinile răului sunt, de obicei, atât de adânci, încât ele reclamă o analiză minuțioasă și o meditație aprofundată.

Spiritul organizațiilor noastre studențești de sigur că lasă mult de dorit. Cu excepția câtorva societăți de elită, cele mai multe organizații se mențin numai în virtutea inerției. Ele figurează mai multe ca un decor fastidios, care vrea să impună prin vorbărie și paradă, — fără a

oferi însă de o parte membrilor o situație mai avantajoasă, din punct de vedere profesional, — de altă parte marelui public, și aici mă gândesc mai ales la masele țărănești, un sprijin real.

Se lucrează, incontestabil, mult. Sunt societăți, care și-au încheiat activitatea, din anul trecut, cu un strălucit rezultat. Dar aceasta încă nu e destul. Căci munca s'a desfășurat în chip disparat, spontan, neorganizat — chiar anarchic. Lipsesc principiile luminoase de coordonare sistematică și unitară a activității studențești. Și lipsește, în special, aceea organizare supremă, care să realizeze această coordonare. Mă gândesc la „Uniune“. Ei bine, Uniunea noastră, în afară de proclamarea grevelor și de reprezentarea la congresele internaționale, nu a fost în stare să realizeze aproape nimic. Și nu din lipsă de activitate,

bună voință, suflet sau pricepere. Toate eceste calități le prezumăm ca integral și perfect existente la conducătorii „Uniunii“. Lipsește însă organizarea potrivită, cu o sferă de activitate largă, cu o posibilitate de inițiativă neîngrădită și cu o autoritate masivă, în fața organizațiilor subordonate. Deci ar trebui o mai mare centralizare a activității studențești. Desigur că sistemul centralist nu e recomandabil, atunci când e exagerat. (De ex. cum e în viața noastră publică). Însă autonomia prea mare, care provoacă tendințe opuse și sisteme contradictorii, cu o mentalitate exclusivistă, penetrată de egoism și orgoliu provincial, — e cu atât mai condamnată.

Trebuie deci să încercăm o armonizare a principiului centralist unitar, cu cel autonom provincial. Centrul, — în cazul de față „Uniunea“, — va trebui să aibă inițiativă generală și principiară, călăuzită de o concepție largă și europeană, — iar organizațiilor provincială, — e vorba de „Centre“, — le revine executarea în amănunte, potrivit nevoilor, aspirațiilor și obiceiurilor locale.

În primul rând se cere, deci, ca „Uniunea“ să-și refacă temelia în așa fel, încât să poată emite inițiativele, care vor avea valoarea intrinsecă de practicitate și realizabilitate, menite să impună organizațiilor provinciale.

Iar, în al doilea rând, organizațiile provinciale vor trebui să fie reformate în direcția, pentru a putea servi ca mijloace apte și demne de-a, execută, în amănunt, inițiativele generale, la a căror formare vor contribui și ele, de o parte prin materialul informativ și prin propunerile directe, ce le vor face „Uniunii“, — de altă parte prin delegați permanenți, — cari vor reprezenta în Comitetul „Uniunii“ interesele provinciale. — Și astfel s'ar putea realiza o cât mai mare apropiere între interesul general și cel regional.

* * *

Dar să evadăm din domeniul eteric al dorințelor platonice. Să abandonăm, cel puțin în parte, principiul nefolositor în viața practică: „je ne propose rien, — j'expose“. Zic cel puțin în parte, căci chiar și în propunerile, pe cari le vom înerca, mai jos, propuneri menite de-a realiza dorințele sus amintite, — va trebui să recurgem iarăși la metoda expunerilor. Însă la expunerea unor observații, culese la fața locului și verificate prin îndelungata experiență a unei aplicări practice.

Căci în curentul nostru de reorganizare studențească nu trebuie să rămânem robii unei ideologii anacronice. Nu trebuie să ne închinăm în fața Angliei, Franței, Germaniei sau Italiei, cu argumentările eftine de țări civilizate, culte, impunătoare. Tocmai din aceste motive noi nu trebuie să le urmăm. Căci la noi lipsește încă atât civilizația, cât și cultura țărilor amintite. Deci în lipsa mediului asemănător, va trebui să renunțăm și la metoda „copierii“, fidel aplicată, până acum, în toată viața noastră publică și culturală.

Dar nu putem nici să facem un salt uriaș spre o complectă emancipare. Aceasta iarăși nu este posibil, pentru că totdeauna e mai bine dacă te folosești de experiența altuia, decât dacă încerci totul pe spinarea ta proprie.

Să recurgem deci la un sistem eclectic, care sintetizează, în chip rațional, calitățile, relativ, mai perfecte, din toate organizările studențești contemporane. Acest sistem eclectic va trebui să țină seama și de situația geografică, economică și culturală a Țării noastre. Căci e incontestabil cel mai de preferat sistemul anglo-american, — care însă, în mediul și împrejurările de azi, e încă irealizabil la noi.

Este însă o țară vecină, cu o configurație geografică și socială foarte apropiată de țara noastră. E Cehoslovacia. E țară, care a trăit cu Ardealul desrobit, sub aceeași egidă asupritoare a habsburgismului. Deci în trecut au existat fire puternice de legătură sufletească între cele două națiuni: română și cehoslovacă. Politica externă a Țării noastre încă e cât se poate de amicală față de Cehoslovacia, ceea-ce este foarte util și avantajos pentru noi. Căci cehii formează un popor viguros și harnic, cinstit și leal, conștios și impunător, prin bogăția lui materială (mai ales industrială) și culturală.

În Cehoslovacia educația tinerimei formează una din cele mai cultivate probleme de Stat. Nu mă gândesc la admirabila organizare a „Sokolilor“, care stoarcea dmirăția întregului glob terestru, prin minunata disciplină și înaltul idealism al suzelor de mii de membrii, pe cari îi pregătește pentru viața adevărată. Nu avem loc să ne ocupăm aici de această asociație.

Ne gândim însă la o altă organizare impunătoare și vrednică de imitat: organizarea Studenției Cehoslovace.

1) Este atât de practică și atât de realistă, încât nu șovăim să afirmăm că e vrednică de imitat. Nu e vorba aici să traducem cuvânt de cuvânt toate articolele statutelor sau regulamentelor.

Însă principiile generale călăuzitoare, repet, sunt atât de practice și atât de ideale, încât merită să fie adoptate la baza reorganizării noastre studențești.

Plecând din acest punct de vedere, s'ar putea fixa planul de reorganizare, în următoarele liniiamente generale. Întâiul:

„Uniunea Națională a S. R.“

Trebuie să rămână și pe mai departe puntea de legătură între studențimea română și confederația internațională studențească. Aceasta din două motive. Întâia pentru că studențimea română trebuie să participe la activitatea de cooperare internațională studențească, pentru a obține avantajii cât mai mari, pe teren profesional. Al doilea pentru că ea are, menirea de-a justifica în fața opiniei publice mondiale, dreptatea revindcărilor și aspirațiilor naționale ale studenției române, la lumina statisticelor și documentelor zdrobitoare, care nu rabdă contradicții răutăcioase sau calomniile tendențioase. Atât în privința politicii externe.

Încât privește latura internă a politicii „Uniunii“ ea va trebui să procedeze la o reorganizare energetică și radicală a actualei ei forme de funcționare, împărțindu-se activitatea în 6 departamente.

I. Departamentul administrativ

Centralizează, îndrumă și controlează activitatea centrelor studențești provinciale. Culege materialul informativ necesar prin intermediul unui „birou de informații“. Pregătește, execută și controlează bugetul și gestiunea „Uniunii“ cu ajutorul „Serviciului Central de Caserie“. A.e., ca anexe principale: „Arhiva“ și „Registratura“. Cu un cuvânt se ocupă cu afacerile de ordin administrativ intern. În caz că se semnalează neînțelegeri între studenți și profesori,²⁾ sau se nasc di-

1) În timpul vacanței de paști 1926, Societatea studenților în Medicină din Cluj a aranjat o foarte instructivă călătorie de studiu prin Cehoslovacia, la care din bunăvoința priceputului și amabilului conducător al acestei excursii, dl *drd Rămneanțu*, președintele societății, am avut fericita ocazie să iau parte. Astfel mi s'a dat prilejul să culeg materialul informativ la fața locului.

2) Cum s'a întâmplat anul acesta mai multe cazuri în Cehoslovacia.

sensiuni între studențime și autorități, încearcă mediațiunea de aplănare, iar, în caz de eșec, propune fixarea unei atitudini demne și folositoare, în vederea tuturor elementelor a stării de fapt, culese prin intermediul biroului de informații.

II. Departamentul de presă

Va fonda, cât mai repede, un „Buletin studențesc“ bisăptămânal. Caracterul lui, acum la început și în vederea crizei de tipar actuale, va trebui să fie modest ca înfățișare (de pildă: 4 pagini mijlocii, pe hârtie eftină), dar cu un conținut cu atât mai select și valoros. Redactarea să se încredințeze unui comitet de redacție, compus din oamei pricepuți și încercați în mănuierea condeiului, selecționarea materialului și cunoașterea psihologiei cetitorului academic, cu exigențele lui complexe. Va trebui să aibă un caracter pur informativ, cu o pagină specială pentru străinătate, redactată în limba franceză. Va trebui să aibă, mai departe un conținut atractiv, documentar și variat. Deci să nu fie umplut cu articole patriotice și polemice, ci cu scurte articole sintetice și concentrate, în care să fie rezumate toate noutățile și tendințele lumii universitare. Dacă dintre 15.000 de studenți numai 1/3 ar abona această revistă (a cărui preț de cost va trebui să fie *minimal*, adăugându-se încă și subvenții din partea Statului) atunci va fi asigurat un tiraj inițial de 5000 exemplare, ceea ce ar fi mai mult decât suficient. Tot acest departament va face legătură cu presa studențească din străinătate, oferind materialul informativ cerut.

III. Departamentul externelor

Pregătește reprezentarea „Uniunii“ la congresele internaționale. Are un birou special de informații pentru culegerea statisticelor și documentelor necesare. Redactează broșuri de propagandă. Face legătura între studențimea română din țară și studențimea română din străinătate, pe care o controlează riguros în activitatea ei. Organizează studențimea română din toate centrele universitare streine. Această activitate se va desfășura cu ajutorul Ministerului nostru de Externe și a Legațiilor respective. Controlează și intermediară acordarea burselor pentru streinătate după criteriul de selecționare a meritului și valorii individuale, cu excluderea favoritismului politicianist.

IV. Departamentul ocrotirilor sociale

Este poarte cel mai important și cel mai util, căci el va trebui să deștepte și să înlănuască interesul studenției față de organizațiile ei. Egoismul încă este un promotor al interesului. Deci trebuie menajat. Va trebui să se gândească la acordarea de ajutoare și împrumuturi, fără dobândă, pentru studenți săraci. (Chiar și pe un timp de 10 ani, cu obligația, întărită prin cuvântul de onoare scris, de a-l restitui în măsura îndreptării situației materiale). Împrumuturile și ajutoarele însă să fie mici. (Până la 1000 lei lunar). Se îngrijește de construirea căminurilor studențești, cu ajutorul cercurilor regionale și județene și a marelui public din județul respectiv. Mijlocește subvenții dela Stat, județe și comune pentru complectarea cerințelor bugetare. Înființează dispensarii și un sanatoriu studențesc (proiectul d-lui. Ministru Dr. Lupas). Procură medicamente gratuite, organizează stațiuni de recreație și tabere studențești, pentru vacanțe (cum a făcut și la noi Y. M. K. A.). Înființează cooperative de procurare a stofelor de haine și a materialului de ghetă, cu preț redus. Intermediază plasarea studenților în locuințe particulare eftine și igienice. Înființează birouri de plasare a studenților la autorități, bănci și particulari (advocați, medici, comercianți, ingineri). Procură bilete cu reduceri (pentru săraci: gratuit) pe C. F. R., S. F. R. și S. M. R. pentru vacanțe și excursii. Organizează excursii în străinătate, în colaborare cu departamentul externelor. Procură reduceri la reprezentații de teatru, operă, cinema, concerte și conferințe.

Finanțarea acestor planuri, (cari par a fi zidite, privite sub prisma noastră în „Spania“) se va face cu ajutorul Statului și mai ales a oamenilor generoși, cari văzând tendința serioasă și cinstită a studenției noastre, își vor lega numele de nemurire, cu fundațiuni. Acestea (cum e în Cehoslovacia, spre pildă) pot fi foarte însemnate. Băncile și marile întreprinderi încă pot prevedea, în bilanțurile lor anuale, subvenții considerabile.

V. Departamentul școlar.

Se îngrijește de îmbunătățirea mijloacelor de studiu, editarea manualelor în limba română (tipărite sau bine litografiate). Prezintă observațiile și părerile studenției cu privire la reforma și unificarea învățământului

nostru superior (mai ales: juridic). Redactează broșuri pur informative pentru străinii, cari vor să studieze la Universitățile noastre (în special pentru Bulgari). Procură reduceri la taxe de studii, în țară și străinătate. Controlează echivalarea diplomelor streine.

VI. Departamentul cultural-social.

Indrumă și controlează, după un plan utilitar și bine chibzuit, activitatea național-culturală a cercurilor regionale și județene. Cooperează la extensiunea universitară. Aranjează șezători de discuție pentru studenți (după modelul „debating-cluburilor-engleze). Aranjează turneuri culturale, la care rulează și filme instructive. Aranjează reprezentații de teatru, concursuri de șah, petreceri studențești (ceaiuri și serate dansante, baluri etc.).

Cam acestea ar fi atribuțiile generale ale departamentelor „Uniunii“.

Executarea dispozițiilor „Uniunii“, fixate de comun acord cu reprezentanții tuturor organizațiilor din țară, se va face prin

Centrele Studentești.

Acestea vor fi organizate după modelul „Uniunii“, însă departamentele fiind înlocuite cu 6 comisii și anume:

1. Comisiunea administrativă.
2. Comisiunea de presă.
3. Comisiunea afacerilor streine.
4. Comisiunea Ocrotirilor sociale.
5. Comisiunea școlară.
6. Comisiunea culturală.

Misiunea comisiunilor este aceea de-a duce la îndeplinire, cu ajutorul societăților pe facultăți a cercurilor regionale național-culturale, — și a-comodat mediului și împrejurărilor locale, — diferitele inițiative și dispoziții generale ale „Uniunii“.

Atât Comisiunile, cât și departamentele se vor compune dintr'un număr potrivit de studenți (5—50), aleși între elementele valorase, desinteresate și muncitoare. Fiecăreia îi se va repartiza o anumită atribuție. Astfel se poate ajunge printr'o diferențiere și organizare rațională a muncii, la maximul de specializare perfecționată. Iar rezultatele practice vor fi cu atât mai potențate.

În fruntea fiecărui departament se va alege un șef al departamentului, iar în fruntea comisiunilor de centre câte un președinte al comisiunii respective.

Centrul coordonează și controlează activitatea

Societăților pe Facultăți.

Acestea vor avea, în loc de de-

partamente și comisii, câte 6 rapo-rtori și anume:

1. Raportorul administrație.
2. Raportorul presei.
3. Raportorul afacerilor streine.
4. Raportorul ocrotirilor sociale.
5. Raportorul școlar.
6. Raportorul cultural.

Fiecăreia îi se va despică o anumită sferă de activitate, desprinsă din programul general de activitate studențească. Din coloborarea tuturor se va ajunge de rezultate cu atât mai strălucite.

Atât pe lângă „Uniune“ cât și pe lângă „Centre“ și „Societăți pe Facultăți“, va funcționa încă câte un *Comitet* (cu Președinte, Secretar general, Secretari de ședință, Cassier, Bibliotecari; Controlori), cari împreună cu șefii de departamente (la Uniune), președinții de comisii (la Centre) și raportorii (la Societățile pe Facultăți) deliberază asupra hotărârilor mai importante, de interes general, fixează atitudinile unitare, în fața diferitelor situații de ordin național, social, cultural și profesional, — și, în fine, reprezintă interesele organizațiilor lor în fața autorităților și a marelui public.

Acesta ar fi, în contururi vagi, — sistemul de organizare a studenției cehoslovace³⁾, ici-colea modificat potrivit necesităților noastre particulare.

Am încercat să propun acest sistem cehoslovac, sperând că unele lucruri vor putea fi utilizate la reorganizare studenției noastre.⁴⁾

Asupra detaliilor ne este imposibil să insistăm aici din cauza lipsei de spațiu.

Să luăm însă aminte un lucru. Colegii noștri Cehoslovaci au realizat, în întregime, acest sistem de organizare, cu planul lui de activitate. Aceasta însă numai prin muncă serioasă, persistentă, tăcută și modestă. Dacă noi vom putea numai ceva să obținem, în aceeași direcție, atunci ne putem felicita.

Căci a sosit timpul, când e bine să ne lăpădam de oratoria demagogică, de prezentarea pur decorativă și de anarchica și chaotică desorga-

³⁾ Trebuie să aduc și pe această cale, viile mele mulțumiri dlui I. Svoboda, președintele comisiei afacerilor streine a Centrului studențesc din Brno (Moravia), pentru felul preventiv și colegial, cu care mi-a comunicat verbal toate aceste date, pe cari le-am reprodus mai sus.

⁴⁾ Le-am comunicat toate aceste date distinsului meu coleg și bunului amic V. Noveanu, președintele Centrului „Petru Maior“ din Cluj și Raportorul „Reorganizării Studențești“ la Congresul din Iași, care, spre via mea bucurie, le-a acceptat, în principiu.

nizare a vieții noastre studentești.

În locul acestor trei defecte esențiale (din păcate: „naționale“), trebuie să ne închinăm în fața altor trei vir-

tuți salvatoare:

„Muncă, muncă și iarăși muncă“.

Caius Barboși.

In loc de necrolog.

Salvați sunteți codrii ai României!

Polemica dintre anumiți condotieri ai scrisului cotidian, dar mai ales o stupidă insinuație strecurată în cel mai anumit ziar, ne fac să ieșim din tăcerea ce ne impusesem.

Suprerealistul I. Vinea, tovarăș de idei și libidinoase senzații cu pușcăriașul Cocea, încearcă din nou să arunce cu noroiu în oameni ce nu se înjosec să-i răspundă personal.

Intr'un articolaș-impresie (în *directă funcțiune cu moneda primită anterior*), referitor la aspectul incintei parlamentare cu ocazia ședinței în care s'au rostit pașăgerice pentru acel ce a fost Alex. Constantinescu P..., ședință ce ilustrează mentalitatea oamenilor noștri politici, doctrinarul Vinea din redacția răposatei „Facla“ strecoară o mică infamie la adresa demnului grup de deputați ligiști.

„Cuziștii au tăria să se abțină și deci să tacă“, scrie sentențios dar provocator nefericitul răsfățat al muzelor moderne.

Tăcerea grupului cuzist, privită prin prizma conjunctivității granuloase a redactorului dela „Adevărul“ apare ca o imposibilitate.

Tăcerea este totuși motivată și necesară, deși sub forma unei sentimentale smiorcăituri, trepădușii din prea cunoscute redacții, o prezentau ca pe o fatală consecință a proverbului latinesc: *De mortuis nihil nisi bene!* Insinuația nu poate rămâne fără răspuns. — încercăm să ne justificăm atitudinea:

Toți deputații partidelor politice din Cameră și Senat prieteni buni când e vorba de numerariu, cu excepția deputaților din L. A. N. C., au găsit de cuviință să aducă în plină ședință omagiul lor memoriei celui ce a fost cel mai nefast personaj al politicei românești dela 1914 încoace, asociându-se doliului general al partidului liberal și al Societăților jidănești.

Toți reprezentanții alegătorilor cu drept de vot direct, egal și secret (în măsură să întărească aserțiunea mea este Dl. General Ștefănescu Cdt. Jandarmeriei), se închină și azi vișelului de aur, al cărui favorit a fost cel ce cu drept cuvânt se numea odinioară: Alexi Constanti-

nescu-P.... — Și în timp ce acești „aleși ai națiunii“ la București rosteau osanale pentru proslăvirea amintirii „deposedatorului de pământ al nejobagilor“ Moții lui Avram Iancu, răzeșii și Ștefan-Voevodul și pandurii lui Tudor, îmbrăcau haine de sărbătoare.

Când în Bucureștiul învârtiților, guvernul decidea ca răposatului să i se facă „funeralii naționale“, clăcașii furați de drepturile lor aduceau rugăciuni de mulțumită Parcelor, ce la momentul oportun tăiaseră firul vieții celui ce a fost prigonitorul lor.

Cu exponenți ai masselor populare, ca singuri reprezentanți fideli ai autohtonilor ce-și făuresc o nouă istorie, reprezentanții parlamentarii Ligii simțind în sufletele lor revolta neamului ce răsuflă ușurat azi, trebuia să rămână impasibili.

Croniciari obiectivi în vămășagul patimelor și al meschinărilor politice de azi, nu putem lua în considerare proverbul amintit. Când un om de talia celui dispărut, fără nici o reticență sau scrupul moral, a înțeles să se preteze la slugărnicie în detrimentul conaționalilor lui, mantia protectoare a proverbului latin, nu poate acoperi hidoșenia unei personalități venale.

Când el s'a confundat cu însăși partidul al cărui membru era, și când a făcut o politică de buzunar, iar ziarele deplâng în el pe „marele mort al națiunii“ nu noi contimporanii suntem chemați să-l judecăm ca pe figură reprezentativă a politicii militante românești, ci istoria imparțială.

Când țara în strigăte de bucurie își manifestă veselie că a scăpat de „călăul țărâniei“ de „jefuitorul dela Comitetul Agrar“, noi ne facem datoria să înregistrăm faptele așa cum se petrec.

Codrii f. eamătă pe bucurie.

Cioclul pădurilor nu mai este.

Și-a dat duhul în brațele morții ce nu iartă, moarte ce el pregătea pădurilor noastre.

Cine-l plânge când văile chiotesc la gândul că prezența lui nu va mai fi o primejdie pentru podoaba lor naturală?

Cine-l plânge când în sufletul țărâniei obișnuite renaște binefăcătoare speranțe?

Il plâng, dar cine?

Jidanii: Blank și Soepkez, Eiser Austerlitz dela „Carpatina“, Goetz și Heller dela „Foresta“ cu toți Costrihizii judaici, exploatare nemiloși și cu care s'a complăcut. Il plâng toți acei ce s'au pretat la josnicele afaceri. Varsă lacrimi de durere: Consiliul de Administrație al oricărei societăți jidănești al cărora patron a fost și pe care l-a îmbogățit fără să se gândească că moșnenii rămân pe drumuri. Moartea n'a greșit de data asta. A adus bucurie în sânul poporului al cărui împilător a fost „marele trăgător de sfori“. Dela un capăt la altul al țării, vestea trecerii lui la cele veșnice a fost ca un balsam alinător al rănilor adânci ale trecutului, pe cari prin combinațiile lui veroase le-a făcut în trupul trudit al țaranului ajuns slugă în țara lui.

Iată de ce fracțiunea cuzistă din Parlament a înțeles să tacă nu pentru că aprobau, ci fiindcă osanalele ridicate de alții batjocoreau simțimintele adevărate ale poporului românesc.

Alexandru Constantinescu-P... nu mai este.

El va rămâne ca sub forma unei amintiri urâte în sufletul nostru și ca o pată de neșters pentru partidul ce i-a urmat directivele. Vor povesti despre el urmașii noștri ca despre cel mai neonest personaj al vremurilor noastre, iar istoria ce imortalizează nu-i va face cinstea să-i pomenească numele.

Noi fiind în asentimentul celor ce i-au simțit cruzimea fărădelegilor, putem striga din răspuțeri:

Bucurați-vă Moți din Munții Apuseni năpăstuiți de tovărășiile lui cu idanii, și sunați din tulnice vestind că e zi de obștească veselie. Strigați moșneni Vrânceni și Lotreni în cele patru zări, cuvântul pe care vi-l'a adus moartea lui: Libertate.

Îmbrăcați haine de dreaptă sărbătoare voi cei dela Răchitele, căci protectorul lui Tischler Mor și Fischer și-a dat duhul în brațele zeului întunerecului.

Țărani de pretutindenii dreptatea vă surăde, creația satanică a Comitetului Agrar trebuie să dispară și cu ea și amintirea lui.

„Cioclul pădurilor“ nu mai există.

Scăpate sunteți păduri. Toporul jidanului rățăitor trebuie să-și în-

cete opera-i nefastă. Pământ românesc rodește din plin și liniștit, dijma barbară ce ți-se lua nu va mai intra în buzunarul nesățios al celui

veșnic nesățuraț. A fost și nu mai este, uitat va fi căci așa merită.

V. M.

Cazul dela Cernăuți . . .

Cauze. Efecte.

Știm cu toții ce s'a întâmplat la Cernăuți în toamnă acestui an.

Jid nii, fără deosebire de vârstă, sex sau situație socială, s'au organizat în bandă sub conducerea „alesului națiunii“ a deputatului guvernamental Mayer Ebner, pentru a huidui, fluiera și lovi chiar pe profesorii români examinatori în comisia I de bacalaureat.

Acest caz nu e primul — și poate nici ultimul — pentru că în toamna anului trecut câțiva profesori cari făceau parte dintr'o comisie de bacalaureat din Cluj, au avut aceeaș soartă din partea unui grup de 30-40 de canalii semite.

Ba ce e mai mult. În broșura d-lui Diaconescu, citim la pag. 8, următoarele: „În anul trecut comisiunea prezidată de dl prof. Tr. Brătu, a fost deasemenea huiduită și fluiertă tot în centrul orașului“.

Atunci s'au tăiat firele electrice dela liceul „A. Pumnul“, pentru a izola pe profesorii români.

Deci, reiese clar, că ceea ce s'a întâmplat la Cernăuți, nu este un caz izolat și inconștient al unui grup de haimanale ire-ponzabile, ci este un plan de luptă, de teroare chiar, împotriva profesorilor români.

Intreagă răspunderea celor întâmplate la Cernăuți, o poartă guvernul (în special Ministerele de interne și instrucție) împreună cu alesul lui, jidanul Mayer Ebner.

Guvernul este vinovat pentru politica dubioasă pe care o duce, admindând și chiar ordonând ca dl prof. Tr. Brăileanu, să fie depărtat dela președinția comisiei de bacalaureat, pentru motivul (puțin simpatice jidanilor) că e cuzist și astfel n'ar fi un judecător drept al elevilor.

Deputatul Mayer Ebner este adevăratul autor moral al scandalului pentru că a dus o continuă campanie de ațâțare împotriva președintelui comisiei d. prof. Tr. Brăileanu.

Mayer Ebner a pus la cale scandalul iar asociatul lui care a și fost arestat, a fost conducătorul scandalului.

Cel mai vinovat dintre aceste canalii semite, cari refuză cu dispreț să-și asimileze o cultură românească, a fost elevul David Falik, care

s'a agățat de coșul trăsorii în care se afla dl Diaconescu și l-a lovit, spunându-i cu „ei știu mai multă carte decât toți din vechiul regat și chiar decât profesorii“.

Este caracteristică purtarea acestor minoritari, cari, chiar și în ziua procesului au ținut să sfideze până și justiția românească.

Ca o dovadă a spiritului de care sunt conduși jidanii din Bucovina, reproducem declarația avocatului Allerhand către dl. Morărescu, în plină sedință a tribunalului: „Ce crezi unde ne găsim? Mergi la Nistru, acolo e mai mult lucru pentru dta. Păzește-te să nu ți-se întâmple ceva“.

Instrucția se urmează anevoie — scrie dl Diaconescu —, nu este dusă cu energia cuvenită și agresorii sfidează prin atitudinea lor, nevoind să recunoască faptele lor brutale. Ba răspund curajos că nu vor să declare pe autorii agresiunii, deși-i cunosc“.

Datorită acestui fapt, precum și stării de spirit care domina în sala de sedință, — tânărul Totu, într'un moment de enervare, a culcat la pământ penfru vecie pe principalul

vinovat. Apoi a ridicat mâinile, a declarat că el l-a împușcat și arătând revolverul s'a predat autorităților.

Noi constatăm faptul, îl înregistram și cerem ca provocatorii să-și primească pedeapsa, pentru a nu se mai repeta asemenea gesturi.

Jidanii însă, continuă cu provocările. Într'un ziar de-al lor, cetim următoarele: „Comitetul comunității întrunindu-se într'o sedință extraordinară a hotărât să acorde un loc de onoare la cimitir pentru înmormântare. Comerciații evrei vor închide prăvăliile Sâmbătă între orele 11 și 3 în semn de doliu“.

Agresorul Falik deci e proclamat erou al nației jidovești. I-s'au făcut funerarii naționale. Prăvălii, instituții și sinagoge, totul a fost îmbrăcat în doliu. Pretutindeni a fost expusă fotografia „martirului“ David Galik.

Pe noi, nu ne miră această atitudine provocatoare. Deocamdată așteptăm să se pronunțe justiția. Până atunci studențimea din toate centrele universitare, solidarizându-se cu gestul lui Totu, cere punerea lui în libertate provizorie.

Declarăm însă, încă odată că nu înțelegem să fim batjocoriți de o populație minoritară, oricare ar fi ea, și dacă nu ni-se face dreptate, nu noi suntem vinovați și răspunzători de faptele viitorului.

Aceasta ca să se știe.

I. Ș. G.

Chestiunea Moților

Interpelarea dlui Dr. Valeriu Pop în ședința Camerii
din 22 Noemvrie 1926

În regiunea Munților Apuseni, la granița de vest a țării, locuiesc în masă compactă Moții; apărați și ocrotiți de munți falnici ei sunt și astăzi reprezentanții cei mai tipici, cei mai curaji ai rasei noastre dacoromane.

Dominațiunea străină nu putea fi însuflețită de bune sentimente față de acești vânjoși străjeri ai românismului. În cursul veacurilor viclenia și arbitralul au smuls munții acoperiți de codrii și ascunzători de comoare miniere — aceste singure izvoare de trai pentru populația băștinașă — din mâinile Moților încercând să-i reducă la sclavaj și mizerie, iar prin aceste să le pregătească exterminarea lentă, însă sigură. Opt revoluții înăbușite în sânge dovedesc cerbicia și rezistența

viguroasă a Moților, cum și tăria cu care au ținut la drepturile lor istorice. A noua revoluție — cea din 1848 — victorioasă a avut acelaș rezultat: după ani de promisiuni deșarte Viena i-a răsplătit prin tranzacțiunea din 1867 încheiată cu Budapesta pe spinarea tuturor naționalităților din cuprinsul Ungariei, și în primul rând a Românilor.

Ungaria amezită de învingerea fără sânge, închinându-se utopiei Statutului național maghiar, ce solicititudine putea să aibă față de lăncerii lui Avram Iancu? Deposedarea totală de bunurile silvice și miniere, izolarea complectă prin neglijaarea comunicațiilor, alcoolizarea sistematică a locuitorilor, înbucătățirea administrativă a Munților Apuseni, favorizarea colonizării de streini, în-

tunerecul inculturii și devastarea fără milă a codrilor prin pleava Galiției, iată mijloacele menite să desăvârșească, ceace n-au fost în stare veacurile de iobăgie și represiiunile sălbatece puse în practică față de Moți.

Dreptatea Dumnezeiască însă a sfărâmat jugul nemilos al împilatorilor și prin jertfe nepilduite măreață s'a înfăptuit România tuturor Românilor, operă la care și Moții au contribuit prin a zecea revoluție.

Nu putea să mai fie nici o îndoială, că prin înfăptuirea României-Mari soarta Moților, nebiruiți străjeri la granița noastră apuseană, va deveni cu totul alta. Era mai presus de orice îndoială, că noul Stat Român întregit va inaugura fără întârziere față de Moți o nouă politică ocrotitoare cel puțin în aceeași măsură, în care regimul unguresc și-a făcut datoria față de săcuii așezați în mijlocul teritorului etnic românesc.

Insuși M. S. Regele ca drept și înțelegător Părinte al Națiunii Tale s'a grăbit să rostească isbăvitoarele cuvinte de făgăduință regală: „**Pădurile și pășunile din Munții Apuseni vor fi ale Moților!**“

Însă guvernele ce s'au succedat la cârma țării dela Unire până astăzi nu au făcut nimic din ceace cu drept cuvânt se aștepta dela ele; Moții îndură și acum traiul de mizerie și umilință:

Lipsa de comunicații a rămas aceeași, ba poate s'a accentuat în urma ravagiilor făcute de inundații periodice; reforma administrativă nă ținut cont de interesele permanente și istorice ale Moților; în fraudă Legii agrare absentești, latifundiari și societăți forestiere cu nume românesc însă jidănești până la cel din urmă supraveghetor țin în stăpânire codrii din munți și se grăbesc a transforma în adevăr „Karst“ această mică „Elveție“ a României de pe dealurile despădurite apele se prăvălesc ca adevărate torrente la vale și an de an inundații catastrofenilor: locul școlilor îl țin cârciu-

mele răspândind otrava spirtului industrial; alimentația este lăsată în grija speculanților de meserie; iar colonizarea Moților în regiuni fertile e o tragedie în sine; coloniștii după ce și-au vândut averea moștenită din părinți, se adăpostesc în bordece sau cerșesc adăpost și hrană dela streini, în mijlocul cărora ar trebui să reprezinte demnitatea și fale primejduesc viața și avutul sătăria elementului alcătuitor de Stat.

Cu un cuvânt mâna ocrotitoare, mâna îndrumătoare a Statului este absentă pretutindeni și jalnica doină:

„Munții noștri aur poartă,

Noi cerșim din poartă'n poartă“.

este și astăzi un trist și revoltător adevăr.

Deoarece nici actualul guvern nu a dat până acum nici o dovadă de o înțelegere mai justă pentru interesele superioare naționale din acest colț de țară, am onoare a interpela pe domnul Prim-ministru în calitate de îndrumător al politicii generale a guvernului **asupra lipsei totale a unei acțiuni sistematice de ocrotire și apărare pentru Moții din Munții Apuseni.**

Pentru dezvoltarea acestei interpelări cer să mi-se pună la dispoziție următoarele dosare: dosarul de încetățenire al dlui Nicolae Banffy, dosarele de expropriere dela Comitetul Agrar Gheorghe Banffy, N. Urmanczy, Râul-Alb, Călățele, Regatul Mare și Bihor-Sălăgeana.

Rog pe onorata Cameră să binevoiască a admite urgența pentru dezvoltarea acestei interpelări.

Nota Redacției. Cererea de urgență pusă la vot n'a întrunit decât voturile deputaților L. A. N. C. lată o nouă dovadă de interesul ce-l poartă Moților partidele politice.

Aproape în acelaș timp s'a produs demisia dlui dr Emil Dandea din însărcinarea de comisar guvernial al Munților Apuseni. Pus în imposibilitate de a înfăptui ceva pentru Moți în mod cinstit și bărbătesc a pus capăt unui echivoc.

Statistici

După cele mai noi statistici, în Chișinău se găsesc 62,000 jidani, iar în Cernăuți 43,555 jidani. Deși în 2 orașe ale țării se găsesc 105,555 jidani, iar în întreagă Italia, care are o populație de 39,000,000 locuitori, sunt numai 100,000 jidani. Cifrele vorbesc în deajuns pentru justificarea luptei noastre și socotim

de prisos orice comentariu.

*

Pentru a arăta încă odată, că se impune în mod categoric, aplicarea lui „Numerus Clausus“, care în Ungaria s'a introdus, dăm mai jos următoarele date statistice extrase din „Statistica populațiunii școalelor secundare pe anul 1923“.

	Români	Jidani
Liceul din Bacău	362	198
„ „ Botoșani	229	127
„ „ Dorohoi	177	167
„ „ Fălțiceni	152	100
„ Național-Iași	292	201
Gim. Al. cel Bun Iași	94	215
„ Ștefan c. Mare Iași	93	120
Liceul din Roman	256	156
„ „ P. Neamț	347	179
„ Lazăr București	856	203
„ M. Basarab Buc.	560	229
„ M. Viteazul „	547	135
„ de fete Botoșani	155	173
Șc. com. sup. Iași	37	52
„ „ elem. Botoșani	48	63
„ „ „ P. Neamț	49	75

Deci în 16 școli (licee și școale de comerț) din 8 orașe ale țării, avem 4254 elevi români și 2394 jidani.

Întrebăm: este aceasta, sau nu, o stare anormală? Trebuie introdus, sau nu „Numerus clausus“? Cifrele spun că da!

În Ungaria, în anul 1913—14 erau 7515 studenți la Universitate. Din aceștia 4915 erau creștini și 2598 jidani.

După introducerea lui „Numerus clausus“, în anul 1921—22, din 7140 studenți, numai 558 mai erau creștini.

După noul „Numerus clausus“, în întreagă Ungaria, nu încap decât 190 jidani la Universități.

Ungurii au înțeles că jidanii le-au fost fatali și acum iau măsuri de apărare, pe cari noi însă ne încăpăținăm să le introducem, deși proporția jidanilor este mai mare ca la ei.

Orașele Bucovinei

După „Buletinul statistic al României din 1919 (cea mai recentă statistică), populația din orașele Bucovinei, a fost în felul următor:

	R.	J.	Alte națiuni
Cernăuți	12639	43555	35573
Câmpulung	5246	1143	1163
Coțmani	19	639	5259
G. Humorului	769	1704	2206
Rădăuți	7609	2757	5440
Siret	2773	2330	2531
Suceava	1988	4909	3287
Storojinet	3571	2496	3137
Vijnița	19	3173	567

Total 34634 62706 59163

Deci în orașele Bucovinei avem o populație românească de 34,633 suflete față de 60,706 jidani și 59,163 alte națiuni. Sau, 34,633 Români față de 121,869 strein. *Aceste în 1919.* De atunci în Maramureș au venit peste 70,000 jidani în mod fraudulos — o spune dl Goga. Dar în Bucovina, câți au venit? Vom vedea!

INFORMAȚIUNI

Redacționale

Din cauza unor greutăți tehnice neprevăzute, ne-am văzut siliți să suprimăm, în numărul acesta: „Cronica externă” și „Cronica Parlamentară”. Aceste cronici se vor publica în rândul viitor, când vom introduce și alte îmbunătățiri în ce privește variația materialului informativ.

Rugăm cu insistență pe ceteritorii noștri să nu mai întârzie, nici o clipă cu achitarea abonamentelor în restanță căci numai cu ajutorul lor vom putea continua lupta începută.

Toate chitanțele, eliberate de Administrația Revistei, vor fi valabile numai dacă sunt semnate de dl Miron Șerb, noul administrator.

Studentești

Congresul dela Iași. Desbaterile congresului general studentesc au decurs într-o atmosferă de entuziasm și agitație, ceea ce dovedește interesul crescând al studenților față de problemele lor profesionale.

În numărul viitor vom publica, pe larg, amănunțită dare de seamă despre solemnitățile și desbaterile congresului, după notele redactate la fața locului de către cei trei corespondenți oficiali ai Revistei noastre trimiși la congres și anume dl V. Medrea, Ion Șerb și Ionel Hulea.

Interne

Sâmbăta zi de repaus. Cetim în ziare sub titlul: „Elevii evrei nu vor mai învăța Sâmbăta”, următoarele: Ministerul Instrucțiunii a aprobat ca în școlile primare din Basarabia, elevii evrei să nu fie obligați a frecvența cursurile în zilele de Sâmbăta.

După reintegrarea trădătorilor și numirea ateilor ca profesori la facultatea teologică din Chișinău, urmează declararea Sâmbetei, ca zi de sărbătoare. În țara lui Muciolini, facem tot ce face Mussolini, dar... pe dos.

Procesul A. C. Cuza — „Curierul Izraelit”. Dl profesor A. C. Cuza a dat în judecată ziarul „Curierul Izraelit” și pe dl Gabriel Schaffer (redactor) calomniator și șerpar de meserie, pentru calomnie prin presă.

Procesul a fost fixat pe 20 Noiembrie la Curtea cu Jurați din Iași. Schaffer asistat de avocatul R. Ioanișescu, a cerut strămutarea procesului. S'a strămutat la Curte cu juri din Tulcea.

Liberalii și jidanii

Citim în „Glasul Bucovinei”, următoarele: Dela banchetul aranjat de organizația partidului național evreesc din Bucovina în cinstea președintelui ei d. Dr. Benno Staucher s'au trimis telegrame omagiale d-lor I. I. C. Brătianu și V. Brătianu, cari au binevoit să răspundă prin următoarele telegrame, adresate dlui B. Straucher.

„Mulțumesc călduros pentru telegrama Dv. Urez rodnică muncă celor cari lucrează pentru întărirea încrederii și dragostei ce trebuie să existe între cetățenii statului român.”

(ss) I. I. C. Brătianu.

Mulțumesc pentru telegrama Dv. și sunt convins că acțiunea de lămurire pe care o începeți față de cetățenii români de orice naționalitate și confesiune, va fi în folosul țării și în al acestor cetățeni.”

(ss) V. Brătianu.

Mai trebuie vre-un comentariu, pentru șefii partidului național-liberal?

Monumentul eroilor evrei. Ziarele anunță că „Duminecă 21 Nov. se va inaugura la Brăila, monumentul „eroilor evrei”. Pentru complectarea listei „eroilor”, Ziarul „Străjerul” din Brăila, publică următoarele tablouri: S.-locot. Iosef Kindel-Straussenberg, reg. 9 artilerie, condamnat la moarte pentru trădare și spionaj — executat. Soldat Weisshut Aizic, reg. 24 inf. condamnat la moarte pentru părăsire de post și încercare de dezertare la inamic — executat. Soldat Șmilovici Iosub, reg 13 inf. condamnat la moarte — executat. Soldat Segalescu Isef, reg. 3 călărași, condamnat la moarte — executat. Condamnați la moarte în lipsă, pentru dezertare la inamic. S.-locot. Ingher Iacob, medic spit. milit. Iancu. S.-lt. Bercovici Iosep, reg 3 art. grea. S.-lt. med. Gaicher Iosef. Urmează „Străjerul” De-astă dată 95 la număr. În numărul viitor, vom avea ocazia să facem cunoștință cu alți 95 de „eroi jidani”. La Moscova, se ridică Monument lui Iuda, călcând în picioare Evanghelia și distrugând cu săcurea sf. cruce, — la Brăila se ridică Monumentul eroilor jidani” din banii cari ar trebui dați invalizilor, văduvelor și orfanilor de războiu.

Externe

Antisemitismul în Polonia. — În luna Sept. a. c. a sosit din America un grup de 20 evrei, aducând cu ei pluguri, tractoare și un inventar complet, cumpărat cu mijloace eliberate de societatea „Joint”.

Sosind la fața locului, în gubernia Cherson, jud. Anameă, coloniștii s'au aranjat în colibe.

În cursul primei nopți, țărani din satele vecine, înconjurând colibe, le-au dat foc, omorând pe evreii coloniști, distrugând în același timp plugurile, tractoarele și întregul inventar.

În Kirsnaia, în gubernia Fevricescaia coloniștii evrei așezându-se în bordeie, au fost înmormântați de vii, stupându-li-se eșirile toate. Mai mulți dintre partizanii grupați în jurul lui Stalin, își manifestă antisemitismul pe față, apropiindu-se aceata de curentul general.

Se deșteaptă Rusia. Un conflict grav a izbucni între studenții creștini ai facultăților de medicină din Vilno și Varșovia și studenții evrei.

Începutul conflictului a fost provocat de eșirea studenților din Vilno, cari au cerut colegilor lor evrei să înceteze lucrările la disecția cadavrelor. Studenții din Vilno au motivat această cerere prin faptul că printre cadavrele aduse dela morgă nu sunt cadavre evreești. Studenții evrei s'au supus acestei hotărâri și s'au adresat Comunității evreești din Vilno ca să le procure cadavre de-ale coreligionarilor pentru lucrări de anatomie. La început comunitatea a acceptat să satisfacă această cerere; apoi în urma hotărârii rabinului din Vilno, care a declarat că disecția cadavrelor este un lucru contra religiei mozaice, a refuzat să dea cadavre evreești pentru disecție. Deoarece studenții creștini n'au vrut să admită pe studenții evrei ca să lucreze la cadavrele creștinești, conflictul persistă.

Din Vilno conflictul s'a extins și asupra Universității din Varșovia, unde studenții au imitat exemplul colegilor lor din Vilno, alungând pe studenții evrei din sala de anatomie.

Studenții evrei din Varșovia întrunindu-se, au protestat împotriva atitudinii colegilor lor creștini. Acest protest a rămas însă fără rezultat.

Este greu de prevăzut rezultatul final al conflictului, deoarece rabinatele din Varșovia și Vilno se împotrivesc cu îndârjire la disecția cadavrelor evreești.